

รายได้ส่วนหนึ่งจากการจำหน่ายหนังสือ
มอบให้กับมูลนิธิที่เกี่ยวข้องกับเด็กด้อยโอกาส

รักโอบใจ

Hot Guys, Hot Mind หล่อนี้... ที่หัวใจ

โดย วลีวีไล

"ทำไม มีปัญหาอะไร"

"จะให้ฉันไปอยู่กับนาย ผู้หญิงผู้ชายไม่ได้เป็นอะไรกันนอนบ้านเดียวกัน ไม่ตบให้หน้าหันนี่ถือว่าคุณใจเย็นแล้วนะ"

คราวนี้ต้องชนะหัวเราะขำก้ากจนคู่สนทนาไม่ใคร่รู้ดี ๆ

"เป็นบ้าอะไรของนาย"

"ฉันพูดแบบนั้นซะเมื่อไหร่ บอกว่าให้ย้ายมาอยู่ที่บ้าน แต่นอนห้องไหน... นอนกับใครพูดสักคำรี้อยะ" ชายหนุ่มทำหน้าตาขึงขังเหวี่ยงกลับ ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนโอบอรุณต้องขยับหนี "จะบอกให้นะ อย่างเธอนี้...ไม่ใช่สเปกฉันเลยสักนิดเดียว ยัยเคโรจ่อมเพี้ยน"

หญิงสาวเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยากจจะกรีด แต่ก็เก็บอาการไว้ กระนั้นใบหน้า ที่บูดบึ้ง คิ้วขมวดจนแทบจะตั้งลูกตากกลมโตมากองรวมกันก็ทำให้ฝ่ายตรงข้าม มองทะลุอารมณ์เด็ดุดพล่านของเธอโดยง่าย

"สู้ ๆ ๆ อย่าโมโห เดี่ยวไม่สวยนะ ปกติก็ดูแทบไม่ได้อยู่แล้ว จะแยกกันไปใหญ่"

"อื้อย!!!" โอบอรุณอยากจจะเหวี่ยงให้สักป้าบ แต่ก็ทำได้แค่กำหมัดแน่นจน มือไม้เจ็บไปหมด "ฉันจะคอยดูหน้าหน้าแฟนนาย ปากเสียแบบนี้จะหาแฟนได้ เลอเลิศนางฟ้านางสวรรค์สักแค่ไหนเชียว"

"เธอได้เห็นแน่นอน...โปรดติดตามชม" ต้องชนะยกคิ้วให้หนึ่งทีก่อนจะตัก ไอศกรีมกินต่อหน้าตาเฉย

รักโอบใจ

ชุด Hot Guys, Hot Mind หล่อนี้... ที่หัวใจ
อสิวิไล เอียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1263-5

ภาพประกอบ เสนา สุขชี

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรทิศ
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

สำนักพิมพ์แจ่มใสขอส่งหนังสือชุด 'Hot Guys, Hot Mind' หล่อนี้... ที่หัวใจมาเป็นทัพหน้าเพื่อให้ผู้อ่านได้ทำความรู้จักหนังสือแบรนด์ LOVE มากยิ่งขึ้นค่ะ เมื่อพูดถึงหนุ่มหล่อในอุดมคติของสาวๆ แน่่อนว่าคงหนีไม่พ้นหน้าตาหล่อ ฐานะใช้ได้ โพรไฟล์เลิศ และนิสัยดีดี แต่คุณสมบัติข้อหลังนี้เหมือนว่าจะหาได้ยากมากขึ้นในสังคมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและนานาปัญหามากมาย แต่ถึงอย่างนั้นผู้ชายดีๆ ก็ยังมีอยู่ในโลกค่ะ โดยเฉพาะสี่หนุ่มหล่อด้วยหัวใจที่ตบเท้าเข้ามาเป็นแขกรับเชิญให้รายการวาไรตี้ชื่อดังอย่าง 'The Talk' ในหัวข้อการสนทนาที่ว่า 'หล่อนี้...ที่หัวใจ' ไม่ว่าจะเป็น

คุณหมอมหาหนุ่มผู้อุทิศตนเพื่อคนไข้ในเกาะห่างไกล จากเรื่อง 'รักจารใจ' โดย เต็กทะเล

นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ที่มีมอบหัวใจเพื่อการตอบแทนสังคม จากเรื่อง 'รักภักดีใจ' โดย ปริญญา

คุณครูผู้ทันสมัยและเข้าใจลูกศิษย์จนเป็นมากกว่า...ครู จากเรื่อง 'รักโอบใจ' โดย วลีวไล

และสัตว์แพทย์สัตว์ป่าคนแรกและคนเดียวของประเทศไทย จากเรื่อง 'รักพิทักษ์ใจ' โดย ศรัณญ์ชล

ใน 'รักโอบใจ' หนุ่มหล่อด้วยหัวใจของเราเป็นคุณครูหนุ่มสุดฮอตขวัญใจของเหล่านักเรียนหญิง และเป็นที่รักเคารพในหมู่นักเรียนชาย ทว่าเขากลับไม่เป็นที่รักของบรรดาคุณครูและกรรมการโรงเรียนรุ่นใหญ่ เพราะแนวคิดสมัยใหม่ที่เข้าใจวัยรุ่นนั้นมันขัดต่อกฎระเบียบของโรงเรียนไม่ใช่หน่อยเลย แต่ว่าคุณครูสุดหล่อของเราก็ไม่หวั่นนะคะ เดินหน้าทำทุกอย่างเพื่อนักเรียนที่รักสุดกำลัง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ละเลยที่จะดูแลหัวใจตัวเอง ว่าแต่ใครจะได้เป็นสาวที่มานั่งกลางหัวใจคุณครูนั้น...บอกได้คำเดียวว่าไม่ธรรมดาค่ะ

ด้วยไม่ตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

‘วลีวิไล’ เป็นนามปากกาของสาวราศีกรกฎที่รักการอ่าน รักการเขียน รักการเรียน รักการสอนหนังสือ รักการถ่ายภาพ รักกีฬาเทนนิสและอเมริกันฟุตบอล (แน่นอนว่าแค่เป็นกองเชียร์ ไม่สามารถเล่นได้ ฮา)

หลังจากเรียนจบปริญญาตรีก็มีโอกาสทำงานเป็นผู้สื่อข่าวสายการเมือง และสายเศรษฐกิจ ต่อมาเมื่อเรียนจบปริญญาโทได้ย้ายมาทำงานอีกสาขาคือเป็นนักวางแผนประชาสัมพันธ์ ก่อนจะผันตัวเองมาเป็นคุณครูเพื่อถ่ายทอดความรู้ด้านวารสารศาสตร์ให้กับนักศึกษา ปัจจุบันทำงานเต็มเวลาพร้อมกับกำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอก

เริ่มต้นงานเขียนนิยายในอินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นงานอดิเรก ก่อนจะได้รับโอกาสตีพิมพ์นิยายรวมเล่มเป็นครั้งแรก ‘สะดุดรักนักข่าว’ กับสำนักพิมพ์แจ่มใส หลังจากนั้นก็ทำหน้าที่คนเขียนนิยายเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน มีผลงานนานๆ ครั้ง แต่ก็ยังรักที่จะเขียนอยู่เช่นเดิม

สำหรับผู้อ่านทุกท่านหากต้องการพูดคุยและทักทายกันแวะมาได้ที่ <https://www.facebook.com/waleewilai> ยินดีต้อนรับด้วยรอยยิ้มตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมงค่ะ ^_^

วลีวิไล

บทที่ ๖

"กรี๊ดดดดด!!!"

นักเรียนหญิงที่กำลังเชียร์กีฬาพากันกรี๊ดร้องอยู่ข้างสนามฟุตบอลที่กำลังแข่งขันนัดชิงชนะเลิศ เปลา่หรรอก ไม่มีใครลากบอลขึ้นไปโชว์ลีลาอยู่หน้าเขตโทษ ไม่มีใครยิงประตูทำคะแนนอะไรทั้งนั้น แต่เป็นเพราะ...

เจ้าของร่างสูงโปร่งรื้อยแปดสิบหกเซนติเมตรที่กำลังเดินเข้ามาข้างสนามฟุตบอล เขาสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนถึงใต้ศอกลายสก๊อต สีดำสลับแดง กางเกงยีนสีเข้ม รองเท้าบูตหุ้มข้อ สะพายเป้หนังสีน้ำตาล เข้ากับรองเท้า แวนกันแดดฉาบปรอทแบบเก็บกับใบหน้าถูกขยับออกมาเสียบไว้ที่กระเป๋ากเสื้อด้านหลังซ้าย เขามองตรงไปในสนาม กวาดสายตาไปมาครู่หนึ่งก่อนจะมองมายังกองเชียร์ข้างสนามด้วยสายตาของพญาเหยี่ยว

แม่เจ้า!!

นี่มัน...เจอร์รี่ เอฟไฟร์ซัดๆ

"คุณครูที่ต้อง กรี๊ดดดดด"

แม่เสียงตอบรับจะดังซิ่งแซ่รอบสนาม หากแต่ชายหนุ่มก็มีได้

มีปฏิกิริยายินดียินร้าย เขายืนเอามือล้วงกระเป๋า มองดูเกมการแข่งขันอย่างสนใจ จังหวะหนึ่งมีลมพัดมาหอบใหญ่ ยังผลให้ผมหยกศกยาวปรกต้นคอคอถูกพัดปลิว...

"กรี๊ดดดด"

เสียงสาวน้อยทั้งหลายพากันกรี๊ดร้องอีกระลอก อาจารย์หลายท่านที่มานั่งชมการแข่งขันกีฬาในช่งบ่ายพากันหันมามองเป็นตาเดียว

และแน่นอน...มองตาเขียวด้วย

"นี่ พวกเธอ...บอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ให้เรียกอาจารย์ต้องชนะว่า คุณครูที่ต้อง บาปกรรมรู้หรือเปล่า ไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่"

อาจารย์บ่นดดาหัวหน้าหมวดภาษาไทย อาจารย์ประจำชั้น ม.6/1 หันมาเอ็ด วันนี่ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หมวดไหนสาขาใด ล้วนแล้วแต่มาร่วมกิจกรรมกีฬาของโรงเรียนอย่างพร้อมเพรียงในชุดกางเกงวอร์มกับเสื้อประจำสีเพราะจัดเป็นงานใหญ่ มีแขกเหรื่ออันได้แก่ผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอเดียวกันมาร่วมเป็นเกียรติอย่างอุ้นหนาฝ้าคั่ง

"คุณครูที่ต้องเคยเป็นศิษย์เก่าระดับประถม เป็นรุ่นพี่โรงเรียนเรียกพี่ก็ถูกแล้วนี่คำ"

อนงค์น้อยนางหนึ่งตอบพร้อมส่งยิ้มหวานเป็นการเอาใจ

"แต่ตอนนี้เป็นอาจารย์ ต้องเรียกอาจารย์ต้องหรือไม่ก็คุณครูต้อง"

"อาจารย์ขา" อีกหนึ่งสาวส่งเสียงอ้อนบ่าง "ขอวันเดีวเองนะคำ"

"วันเดีวก็ไม่ได้จะ เด็กพวกนี้"

"ช่างแกเถอะครับ"

ต้องชนะหันไปหย่าศึก เขาไม่ใช่คนมีพิธีรีตองอะไรมาก คิดว่าเรียกแบบนี้ก็ดูสนิทสนมกันดี แต่กลายเป็นว่าคำพูดเพียงสั้นๆ ของเขาทำให้สาวๆ พากันกรี๊ดอีกระลอก

"น่ารำากกกก!"

"ใจดีที่ลุดดดด"

"โอ๊ย พอได้แล้วแม่พวกกระเตเต้แหวัด ช่วยกรุณาส่งเสียงเชียร์เพื่อนเธอให้ดังเท่ากรี๊ดครูประจําชั้น 'สี่ตรงข้าม' จะเป็นพระคุณอย่างสูง"

นักเรียนหญิงสมาชิกสี่เหลืองหัวเราะกันครืน จะว่าไปก็จริงของอาจารย์ ตอนนี่ทีมฟุตบอลสี่เหลืองของ ม.6/1 กำลังขับเคี่ยวกับทีมสี่ฟ้าของ ม.6/2 อยู่ในสนาม และที่อาจารย์ต้องชนะเข้ามานี้ก็เพื่อมาเชียร์สี่ของตัวเอง...แน่ละ ไม่ใช่สี่เหลืองของพวกเธอ

"ยัยเอื้อง ครูที่ต้องเดินมาทางนี้แล้ว อ้าย เหง้ง"

ปานทอ สาวน้อยเจ้าของทรงผมม้าเต๋อและเหล็กตัดฟันสี่ชมพู สดใสเอกลักษณ์ประจำตัวหันไปสะกิดเพื่อนสนิทที่กำลังจัดผ้าเย็นใส่กระติก เตรียมนำไปตั้งริมสนามให้นักกีฬา

"เยอะนะ" เอื้องอลินหัวเราะขำจนผมเปียสองข้างไหวไปมาพลาง กวักมือเรียกเพื่อนให้มาช่วยยกตะกร้าเปล่าที่เตรียมไว้สำหรับทิ้งผ้าเย็นใช้แล้ว "ยกตามมานี่เลย"

"แหม ก็เท่ ก็หล่อ ก็แมนแมน สมกับเป็นครูประจำชั้นห้องเราที่สุดอะ"

"อย่าให้มันออกนอกหน้านักเลย"

"ต้องออกกันนิดหนึ่ง ไม่งั้นจะกลายเป็นคนตกเทรนด์ โมเมนต์นี้ใครไม่กรี๊ดคุณครูที่ต้อง...ขอบอกว่าเซยยะ"

"ยัยปาน เดี่ยวเถอะ" เอื้องอลินชี้หน้าเพื่อน รู้ดีว่าตัวเองคือคน 'เซย' ที่ว่านั้น

ปานทอยิ้มกว้างสดใสตามสไตล์สาวน้อยอารมณ์ดี เธอเป็นคนขี้เล่น ขณะที่เอื้องอลินเพื่อนสนิทมักจะเข้าโหมดงีบขริบเวลาอยู่คนเดียว สาวน้อยฟันเหล็กจึงต้องคอยैयाแหยให้เพื่อนได้ยิ้มได้หัวเราะ โลกจะได้ไม่หม่นหมองจนเกินไป แต่เพื่อนของเธอก็ดูจะยิ้มยากเสียเหลือเกิน โดยเฉพาะสองสามเดือนหลังมานี้ปานทอเห็น

รอยยิ้มของเอ็งอลินแทบจะนับครั้งได้

ต้องชนะยื่นมองนักกีฬาต่อเกมกันในสนามท่ามกลางเปลวแดด ยามบ่ายในช่วงต้นเดือนมกราคม ปีกซ้ายของทีมสีเหลืองลากลูกฟุตบอลขึ้นไปอย่างชำนาญแม้จะถูกผู้เล่นสีฟ้าตามประกบเกาะติดยิ่งกว่าวิญญาณซัดเตอร์ แต่ด้วยทักษะเฉพาะตนที่เหนือกว่าทำให้สามารถเบี่ยงตัวผ่านลูกบอลให้กับศูนย์หน้าผิวเข้มซึ่งวิ่งเข้ามาซัลโวเข้าประตูไปอย่างเต็มเหนี่ยว

"ปรืดดดดด!"

กรรมการเป่านกหวีดให้สัญญาณเมื่อว่าได้ประตูพร้อมๆ กับเสียงกรี๊ดของกองเชียร์ และเสียงกลองตีรัวจังหวะสนุกเร้าใจ เชียร์ลีดเดอร์สีเหลืองออกท่ากันอย่างพร้อมเพรียง ขณะที่กองเชียร์สีฟ้าก็พยายามสร้างความคึกคักให้กำลังใจเพื่อน

ร่างสันทัดในชุดเสื้อเหลืองกางเกงน้ำเงินวิ่งวนหน้าประตูฝ่ายตรงข้าม ตีลังกาสองตลบแล้วชูกำปั้นแสดงอาการดีใจแบบสุดๆ ก่อนจะกระโดดกอดปีกคู่มือที่ผ่านลูกมาให้ชนิดที่เรียกว่าแทบจะจับใส่พาน

สกอร์บอร์ดข้างสนามถูกทีมงานเปลี่ยนแปลงตัวเลขจากเดิม 1-1 เป็น 2-1 ก่อนที่การแข่งขันจะดำเนินต่อไปอีกเพียงเล็กน้อยก็เกิดการกระทบกระทั่งระหว่างนักกีฬาทั้งสองฝ่าย เมื่อสีเหลืองลากบอลเข้าไปปั่นเบียดในโซนอันตรายหน้าประตู แต่ถูกกองหลังสีฟ้าทำฟาล์วแบบไม่สวยด้วยการดึงเสื้อและซัดขาจนกรรมการต้องเตือนและยกใบเหลือง

"เฮ้ย! จะเอาไปวะ"

อีกฝ่ายยกไหล่ยียวน ยังไม่ทันจะวางมวยกรรมการก็เป่านกหวีดหมดเวลา

และไม่มีใครคาดคิด หนุม่น้อยกองหน้าจากสีฟ้าที่กำลังจุนเจือ

กับความปราชัยระบายนามณ์ด้วยการหวดลูกฟุตบอลตรงหน้าอกนอกสนามเต็มแรง

"กรี๊ดดดดด!"

เสียงหวีดร้องของนักเรียนหญิงที่มปฏิบัติที่ยืนอยู่ข้างสนามดังขึ้นพร้อมกับร่างเล็กบางของนักเรียนหญิงในชุดเสื้อสตาฟฟ์สีฟ้าล้มลงเพราะถูกลูกฟุตบอลอัดแผ่นหลังเข้าอย่างจัง เลือดไหลจากศีรษะที่พาดกับก้อนหินเข้าเต็มเปา...ท่ามกลางสายตาดะลینگพริ้งเพริดของทั้งนักกีฬา กองเชียร์ และครูอาจารย์

ต้องชนะซึ่งยืนดูเหตุการณ์อยู่ข้างสนามวิ่งตรงเข้ามาซ้อนร่างของสาวน้อยเอาไว้ เลือดของเขาเปื้อนเลือด แต่ชายหนุ่มไม่ได้สนใจมากไปกว่าอาการของนักเรียน เขาร้องตะโกนให้ทุกคนที่ครูเข้ามามุงดูถอยออกไปห่างๆ เพราะคนเจ็บต้องการอากาศบริสุทธิ์ ใครบางคนยื่นยาดมมาให้ เขารับไว้ก่อนจะออกคำสั่งเฉียบขาด

"ชายชงบอกลุงชิตให้เอารถออก ครูจะพาเอ็งอลินไปโรงพยาบาล"

ร่างผอมสูงในชุดนักฟุตบอลเดินวนไปวนมาอยู่หน้าห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเอกชนที่ดีที่สุดในตัวอำเภอ สีหน้าของเด็กหนุ่มวัยสิบแปดไม่สู้ดีนัก คิ้วขมวดมารวมกันอยู่กลางหน้าผาก เดินไปถอนหายใจไป มือไม้ยกขึ้นยกลงเปปะไปหมด

"หยุดเดินได้มั๊ยคุณชายชี้เหวี่ยง ฉันเวียนหัว"

"หยุดไม่ได้ ฉันเครียด" เขาตอบกลับโดยไม่ต้องคิด ก่อนจะหันไปถามสุภาพบุรุษอีกคนที่ยืนพิงผนังอยู่ไม่ไกลนัก แต่รายนั้นยืนนิ่งและสงบกว่าเขามาก "ครูที่ต้องรีบ เย็บแผลอะไรนานี่อะครับ แล้วหนูเอ็งจะเป็นไรมั๊ย ถ้าเค้าเป็นอะไรไป ผมตายแน่"

ต้องชนะ พิชิตเพิ่มพงษ์ หรือคุณครูที่ต้องของเด็กๆ หันมาตอบไล่คนถามเบาๆ "อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้เลยชายชง อาจจะไม่เป็นไรมาก"

ก็ได้"

"แต่ผม...ไม่สบายใจ" น้ำเสียงของชายตรงบ่งบอกความรู้สึก
ของเขาว่าเป็นเช่นนั้นจริง ทั้งความกังวลในสีหน้าและแววตาก็มายชัด

"สม ชีโมโหไม่เข้าเรื่อง" ปานทอเบ้าปากใส่ นักฟุตบอลหนุ่มน้อย
เจ้าของฝีเท้าแม่นยำที่เป็นคนหวดลูกบอลอัดเพื่อนเข้าไปเต็มๆ

"ແหม່ มั่นเป็นอุบัติเหตุเว้ย คนเรามันก็ต้องมีพลาดกันบ้าง ตั้งใจ
ที่ไหนเล่า" ชายตรงตอบเสียงอ่อย

"ยะ ถ้านายตั้งใจ ลูกคงเข้าประตู ไม่ใช่เข้าหลังเพื่อนฉัน"

"เพื่อนเธอไม่ใช่เพื่อนฉันรีไรงหายัยปานจะนี่"

"ฉันชื่อปานทอ เมื่อไหร่จะเรียกให้มันถูกซะทียะ"

"เมื่อไรก็เมื่อนั้นแหละ"

"อ้าว พอแล้ว ทั้งคู่ นั่นแหละ พวกนายจะทะเลาะกันทำไม นี่มัน
ในโรงพยาบาลนะ เดี่ยวไล่กลับไปทั้งสองคนเลย...ดีมั๊ย"

"ไม่ตีค่า" ปานทอเสียงอ่อย "ปานอยากรอเพื่อน"

"งั้นก็นั่งเฉยๆ"

ชายหนุ่มพูดไม่ทันขาดคำ พยาบาลจากห้องฉุกเฉินก็เดินตรง
มาหา

"ทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ เพื่อนผมเป็นไงบ้าง"
ชายตรงพุ่งไปถามก่อนใคร

"ใช้ค่ะ แต่อาจจะต้องขอตรวจเพิ่มเติม" พยาบาลสาวยิ้มตอบกลับ
นักเรียนชายในชุดนักกีฬาอย่างสุภาพ จากนั้นเธอหันมาทางต้องชนะซึ่ง
เป็นผู้ใหญ่คนเดียวในที่นี้ "คุณหมอขอเชิญญาติคนไข้สักครู่ค่ะ"

"ครับ" ต้องชนะรับคำสั่งๆ

"แล้วพวกเราระยะ" ปานทอถามเพราะไม่รู้ว่าตอนนี้เธอต้อง
ทำอะไร จะเข้าไปเยี่ยมเพื่อนได้ไหม หรือยังต้องรออยู่ข้างนอกแบบนี้

"รออยู่นี่ก่อน แล้วอยากออเรื่องอีกล่ะ...โดยเฉพาะนาย...ชายตรง"

ชายหนุ่มลี้ภัยนักเรียนทั้งสองก่อนเดินตามคุณพยาบาลออกไป

ร่างเพรียวในชุดราตรีสีน้ำเงินเกาะอกสั้นเหนือเขาประดับด้วย
ขนนกพาดเฉียงข้ามจากอกซ้ายไปไหล่ขวา กำลังทำหน้าที่ในงานแถลงข่าว
ไบหน้าอิมรูปหัวใจถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีสันสดใส ริมฝีปาก
คู้สวยส่งยิ้มหวาน นัยน์ตากกลมโตอันเป็นเอกลักษณ์สบตาช่างภาพ
ล้อมวลชน พร้อมโพสท่านำเสนอสินค้าสำคัญซึ่งเป็นไฮไลต์ของงาน
ท่ามกลางเหล่าบรรดาช่างภาพที่กดชัตเตอร์ระรัว รวมทั้งสายตาของแขก
วีไอพีที่รับเชิญมาในงานเปิดตัวครีมบำรุงผิวสูตรใหม่ล่าสุดภายใต้
แบรนด์ของไทยที่มีเป้าหมายเจาะตลาดทั้งในและต่างประเทศ

เสียงหวานใสของพิธีกรอธิบายคุณสมบัติของสินค้าอย่าง
แคล่วคล่อง แสดงถึงการฝึกฝนเตรียมความพร้อมมาอย่างดี จากนั้น
พริตตี้สาวสวยทั้งสี่คนที่ยืนถือสินค้าอยู่ด้านหลังก็เดินมาหยุดยืนหน้า
เวที โพสท่าให้ช่างภาพถ่ายภาพสินค้าพร้อมสาวงาม

"เดี๋ยวขอหน่อยๆ โพสท่ากับสินค้าแล้วยืนประจบผู้บริหารหน่อย
นะครับ"

ช่างภาพจากหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ที่ใครๆ ก็เกรงใจร้องบอก
ทีมงานของบริษัทเอกชนซีทีจีจางมาจัดอีเวนต์ช่วยกันจัดการให้ทุกคน
บนเวทียืนในจุดที่เหมาะสม เพื่อภาพที่เผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนจะได้
ออกมาสวยงาม การถือสินค้ายกขึ้นยกลงเดินย้ายที่ไปซ้ายไปขวาไม่ใช่
เรื่องน่าหงุดหงิดอะไรเพราะเป็นส่วนหนึ่งของ 'งาน' แต่สิ่งที่ไม่ค่อยจะ
สบอารมณ์ของพริตตี้สาวนัยน์ตาโตก็คือมีไม้ของผู้บริหารบางคน
ทำตัวเหมือนชาติก่อนเกิดเป็นหมึกยักษ์

แต่สินค้าไม่มีใครว่า แต่...แต่อั่งทั้งโอบเอวโอบไหล่

หญิงสาวนับหนึ่งถึงสิบครบแล้วเริ่มนับใหม่ บอกตัวเองต้อง
ทำให้ได้

...เย็นไว้ โอบอรุณ...

"คุณนายโอบ เสรีจรียัง"

"เสรีจแล้วจ้า"

เจ้าของรูปร่างเพรียวในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นส่วนเดินออกมาจากห้องแต่งตัว ชุดราตรีสั้นสวยสุดทันสมัยตามคอนเซ็ปต์ที่สวมใส่ในงานถูกส่งให้ทีมงานอย่างระมัดระวัง เครื่องสำอางถูกล้างออกหมดแล้ว เหลือแต่ใบหน้าอ่อนเยาว์เนียนใสของหญิงสาววัยยี่สิบสองที่เพิ่งได้รับอนุมัติให้เรียนจบในเวลาสามปีครึ่งมาหมาดๆ จะเหลือให้ครบถ้วนกระบวนความก็แค่รอรับปริญญาพร้อมเพื่อนเท่านั้น

"หน้าเนี่ยไปล้างที่บ้านก็ได้ ปล่อยชะโลนเซียว"

"คนมันสวย หน้าสดยังไงก็สวย" โอบอรุณแก้มงอกรำๆ เธอรู้ว่าเพื่อนสนิทถ้าไม่สวยไม่จัดเต็มจะไม่ยอมมาให้ใครเห็นตอนไม่แต่งหน้าเป็นอันขาด แต่สำหรับโอบอรุณ เครื่องสำอางจำเป็นสำหรับเธอเฉพาะตอนที่อยู่ในงานเท่านั้น

"หมั่นไส้ มัวแต่ไอ้เอ๋วหาราย แบ็งกับมะปรางเพิ่งลงไปเมื่อกี้ พวกนางโทรมาบอกว่าเห็นอีตาเสียซึ่งวนเวียนอยู่ตรงล็อบบี้ แกคิดว่ามันรอเก็บค่าแชร์หรือไง"

คนที่รู้ตัวว่ากำลังเผชิญปัญหาแบ้ปากอย่างเบือหน่าย

"झे่าหัวงูซัดๆ เดี่ยวเถอะ แม่จะถล่มซะให้ราบ"

"แก...อย่าหาเรื่อง"

"ทำไมจะหาเรื่องไม่ได้ ฉันรังเกียจที่สุดก็พวกผู้ชายที่คิดว่าผู้หญิงอย่างเราเป็นของเล่น เราเป็นพริตตี้ขายรูปร่างหน้าตาที่จริง แต่ไม่ได้หมายความว่าเราขายวิญญาณให้คนพวกนั้นนะมะนาว เราก็มีสมองมีความสามารถ"

"รู้จ้า แม่อุดมการณ์แก่กล้า" มะนาวหรือমনชญาสาวสวย

เปรี๊ยะซ่าส์เจ้าของรูปร่างสมส่วนผิวขาวอมชมพูตามสมัยนิยมโอบไหล่เพื่อนสนิท "แต่ก็อย่าลืมนะว่าอาชีพอย่างเราจะต้องพึ่งพาคนในวงการอย่าทำให้เจ้มดลำบากใจ ไ้เมื่งันงานหดเงินหาย...สุดท้ายกินเกลบนะแก"

โอบอรุณถอนหายใจพรี๊ด ก้มหน้าก้มตาเก็บของใช้ส่วนตัวลงกระเป๋าเป้

"เพราะเจ้มดนี่แหละฉันถึงปล่อยให้เสียซึ่งลอยนวลมาสองงานแล้ว วันนี้มันแต่ะอั้งฉัน แกก็เห็น"

มนชญาพยักหน้า ก่อนปีดงานวันนี้เสียซึ่งหรือทรงคักดี ฉวยโอกาสโอบเอวบ้างจับมือบ้างในช่วงที่นักข่าวขอให้สาว ๆ พรี๊ดตีโพสท่าถ่ายรูปกับผู้บริหาร ทั้งตัวเธอ แบ่ง และมะปรางต่างก็เห็นเหตุการณ์ แต่ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าเดินไปช่วยแทรกซ้ายแทรกขวาให้โอบอรุณหลุดวงโคจรจากเสียมือปลาหมึก

"แกเก่งมาก ใจเย็นมากที่ไม่ตื่นหน้ามันต่อหน้าแขกในงาน เป็นฉันหน่อยไม่ได้"

"ทำไ้มยะ"

"ฉันจะกระโดดชวนหน้ามันให้หมอไม่รับเย็บ ไ้ไม่รู้จักมะนาวสาวแซบชะแล้ว"

โอบอรุณหัวเราะขำทำนางแมวตะบปเหยื่อของเพื่อนสนิท มนชญาก็เป็นแบบนี้ ปากร้ายแต่จริง ๆ แล้วจิตใจดี อย่างน้อยเพื่อนคนนี้ก็ยังยื่นเคียงข้างเธอมาตั้งแต่วันแรกที่ย่างก้าวเข้าวงการ

เกือบสี่ปีแล้วที่เธอจากบ้านเกิดมาอยู่กรุงเทพฯ เพื่อเรียนหนังสือและทำงานหาเงินเลี้ยงน้องสาว...ญาติเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในโลก

"เสียซึ่งไม่กล้ากับแกหรอก เขารู้ว่าพ่อแกเป็นใคร"

"แล้วไง...พ่อฉันใหญ่ฉันเลยรอด ส่วนแกกลายเป็นเป้าให้มันแหะโลมเงินเธอ ไ้ไอ้พวกไร้จิตสำนึก"

"จะไปหวังอะไรกับผู้ชายพวกนี้ล่ะ" โอบอรุณทำหน้าปลง "แต่ไม่ดูถูกไม่เอาเปรียบ มองเห็นผู้หญิงเป็นคนเท่าเทียมกับผู้ชาย เท่านี้ก็เกินพอ"

"คงจะยากก" มนชญายื่นหน้าลากเสียงยาว "ผู้ชายในฝันอย่างที่ว่าคงยังไม่มาเกิด ทั้งพ่อเลี้ยงแก่ ทั้งพ่อฉัน ผู้ชายแยๆ ทั้งนั้นที่อยู่รอบตัวเรา"

"มะนาว" น้ำเสียงนั้นแสดงถึงการปรามเพื่อนอย่างชัดเจน

"โอเคๆ ขอโทษที่พูดเรื่องแสบใจ" สาวเปรี้ยวชูสองมือขอโทษเพื่อน "ว่าแต่เราจะเอาไงกับอิลี๊ว้ยของนี่ดี"

โอบอรุณไม่ตอบ หยิบสมาร์ตโฟนในกระเป๋าเป้ออกมากดโทรออก ปลายสายคือผู้มีรายชื่อใน Favorites อันดับสองรองจากมนชญา

"คุณปู่คะ อยู่ที่รถไทม์มัย เปลี่ยนแผนนิดนึง..." หญิงสาวอธิบายคร่าวๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วขอให้คนปลายสายมารับที่ล็อบบี้ พูดจบก็หันไปยิ้มกว้างกับเพื่อนสนิทที่ยืนหน้ามู๋รออยู่

"ร้ายนะยะ"

"เค้าเรียกว่ารู้จักเอาตัวรอด" คนสวยน้อยกว่าแต่เข้าตาเสียทำหน้าที่ทะเล้นโชว์เหนือ

เสียงทรงตักดีดหนึ่งไขว่ห้างชะเง้อชะเง้ออยู่ที่โซฟา ตรงหน้ามีถ้วยกาแฟวางอยู่ เห็นสองสาวเดินใกล้เข้ามาก็รีบลุกขึ้นยืนทำหน้าที่กะลิมกะเหลี่ยส่งยิ้มเรียกราดตามประสาแม่หัวงู

"หนูโอบมาแล้ว สาวน้อยของป้า เหนื่อยมากมัยจะวันนี้"

"ทำงานก็แบบนี้ทุกครั้ง ไม่ได้เหนื่อยอะไรหรอกค่ะ" โอบอรุณตอบไปเรื่อยเปื่อย

"แหม หนูนี่เก่งจริงๆ อดทนเป็นเยี่ยม ลู่งานเป็นเลิศ อย่างนี้"

สมควรได้รับรางวัลพิเศษ"

เสียงทรงคักดีทำตาเป็นประกายวิบวับส่งสัญญาณ แต่โอบอรุณไม่สนใจ "คงไม่ต้องหรอกค่ะเสีย พวกเราได้รับค่าตัวเรียบร้อยแล้ว ครบถ้วนทุกบาททุกสตางค์"

"ป้าอยากให้พิเศษ แคววันนี้หนูไปทานข้าว ฟังเพลงกับป้า นิดหน่อย..."

"โอบ มะนาว รอนานมัย" เจ้าของเสียงเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี ในชุดสูทราคาแพง เดินตรงเข้ามาด้วยมาดสุ่ม "สวัสดิ์ครับ คุณลุง ทรงคักดี มาทำอะไรแถวนี้เหรอครับ"

คนถูกทักถึงกับหน้าเผือดไปเล็กน้อย แต่ก็พยายามเก็บอาการพิริชย์ ธนบัตรไปบูลย์เป็นลูกชายคนเดียวของไพลิน ธนบัตรไปบูลย์ ผู้ถือหุ้นใหญ่ธนาคารพาณิชย์ที่บริษัทของทรงคักดีใช้บริการเงินกู้ที่สำคัญไพลินกับภรรยาของเขาทำงานการกุศลด้วยกัน ถ้าเรื่องวันนั้น แพร่งพรายออกไป...ไม่ดีแน่

"วันนี้บริษัทผมจัดแถลงข่าวเปิดตัวสินค้าใหม่ เพิ่งส่งนักข่าวกลับไปเมื่อสักครู่นี้เอง" เสียงทรงคักดีกักฟันตอบ "เพิ่งทราบว่าคุณพิริชย์ มีเพื่อนเป็นสาวพริตตี้"

"ก็ไม่แปลกนี่ครับ ผมกับโอบสนิทกันมานานหลายปี แล้ว... คุณลุงล่ะครับ"

"ผมก็...ไม่ได้รู้จักเป็นการส่วนตัวอะไร แคววันนี้น้องๆ เขามาช่วยงาน...ก็เลยทักทายกันนิดหน่อยแค่นั้นแหละครับ"

"นั่นสินะครับ ผมก็คิดว่าควรจะแค่นั้น" ชายหนุ่มพูดนิ่งๆ ก่อนจะหันไปยิ้มให้สองสาว "เราไปกันได้แล้วมั้ง ได้ข่าวว่าหิวไม่ใช่เหรอ"

"มาก" โอบอรุณรีบรับสมอ้าง

ขณะที่মনชญาเขิดหน้าใส่เสียงพุงพลุกที่ยื่นหน้าตั้งอยู่ตรงนั้น "เสียใจด้วยนะคะเสีย โหะๆๆ"

เสียงหัวเราะของพริตตี้สาวสวยช่างบาดใจ ทรงคักคักได้แต่มองตามอย่างเคืองๆ

สามหนุ่มสาวพากันเดินไปยังที่จอดรถ มนชญามองซ้ายมองขวาหาทางหนีทีไล่ เธอแก้มองลัดฝ่าเท้าให้โอบอรุณกับพิรัชย์เดินนำไปข้างหน้าหวังจะโดดร่มเอาตัวรอด

เมื่อเห็นเพื่อนสาวทำท่าเหมือนจะเดินหนีไปอีกทาง โอบอรุณก็คว้าข้อมือห่มับ "อย่าได้หวังว่าจะชิง คุณชายพิรัชย์มารับทั้งที ห้ามเดินหนีปุ่รห้สฉันเป็นอันขาดนะยะ ไม่งั้นมีเคือง"

มนชญาค้อนขวับ

ห่มันไ้ส้หนัก คนรู้ทัน...

ร้านอาหารตามสั่งหน้าปากซอยในยามเย็นมีผู้คนจับจองที่นั่งเต็มเกือบหมดแล้ว สองสาวขอลงไปหาที่นั่งก่อนพิรัชย์จะขับรถวนไปหาที่จอดรถหลังร้าน โชคดีมีสองโต๊ะนั่งติดเงินพร้อมกัน มนชญาจึงรีบไปเสียบต่อทันที

"ไหนว่าไม่หิว"

โอบอรุณกระเช้าเมื่อเพื่อนสนิทหันไปสั่งราดหน้ายอดผักพิเศษสามจาน ร้านนี้เป็นที่พึ่งของสองสาวมาตั้งแต่เรียนชั้นปีที่หนึ่ง สั่งอาหารไม่จำเป็นต้องขอเมนูเพราะคุ้นเคยกันดีกับทั้งเด็กเสิร์ฟและเจ้าของร้าน

"ไม่ได้หิว แต่อยากรีบกลับไปนอน ง่วง"

"เหรออออ" สาวทรงสลิมลากเสียงยาว คนตัวขาวมีน้ำมีนวลกว่าทำหน้าที่หงิก

"ยะ"

"แล้วนี่แกล่เล่นสั่งราดหน้ามาสวมจาน ไม่ถามอีกคนหรือไงว่าเขากินได้หรือเปล่า"

"กินได้ก็กิน กินไม่ได้ก็สั่งเอาใหม่ มาร้านบ้านๆ จะให้สั่งหุหลาม ก็คงไม่ไหว ฉันไม่ใช่ลูกหลานนายธนาคาร จะได้มีเงินถุงเงินถังเหมือนบางคน"

"หมายถึงผมเหรอครับ"

พิริชย์ถามพลางลากเก้าอี้มานั่งตรงข้ามมนชญา แกล้งมองหน้าเธอในระยะประชิด โอบออรุณทำไม่รู้ไม่ชี้ ขณะที่เพื่อนสี่ที่นั่งอังกว้าเต็ม

"ไม่ได้ว่าใครสักหน่อย แค่พูดลอยๆ"

ชายหนุ่มหนึ่งเดียวในกลุ่มยิ้มกว้างอย่างเปิดเผย ค่อยๆ พับแขนเสื้อชี้ตักทั้งสองข้างขึ้นมาจากนเกือบถึงข้อศอก ส่วนสุทที่เขาสวมเวลาทำงานตอนนี้ถอดเก็บไว้ในรถ

น้ำแข็งเปลา่สามแก้วถูกนำมาวางตรงหน้า พิริชย์ในฐานะสุภาพบุรุษทำหน้าที่เปิดขวดน้ำสะอาด รินใส่แก้วให้สาวๆ และสุดท้ายรินให้ตนเอง

"สุภาพบุรุษ...จุงเบย" มนชญาแกล้งก่อนแคะโดยใช้คัทพีส์แสงของวัยรุ่นนักเซตที่แผลงมาจากคำว่า 'จิงเลย' กลายเป็น 'จุงเบย' ไปเรียบร้อยโรงเรียนชาวอินเตอร์เน็ต

คนถูกแคะกำลังจะเอ่ยปากโต้ก็พอดีกับมีเสียงเรียกสายโทรศัพท์ของใครบางคนดังขึ้นเป็นเสียงเพลงที่ไม่ค่อยคุ้นเคยนัก

"ของนายรีเปล่า คุณปู้" มนชญาถาม

พิริชย์สายหน้า ปกติเขาจะใช้ระบบสั้นช่วงกลางวันและเปิดเสียงเพื่อไม่ได้ยินในเวลากลางคืน

"ของฉันเอง"

โอบออรุณว่า หญิงสาวขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ...เสียงนี้เธอตั้งไว้สำหรับเบอร์มือถือของผู้อำนวยการโรงเรียนดาวเรืองบุญล้อมที่น้องสาวเรียนอยู่ โทรมเวลาเช่นนี้...หรือว่าจะมีปัญหาอะไร

หญิงสาวรีบหยิบสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋าเป้ และสไลด์
หน้าจอเพื่อรับสาย

"สวัสดีค่ะอาจารย์"

พริตตี้สาวนั่งฟังเสียงจากปลายสาย สีหน้าค่อยๆ เจื่อน ซีด และ
สลดลงเรื่อยๆ

"ไม่จริง..." ถ้อยคำที่ออกมาจากริมฝีปากเรียวสวยคู่นั้นช่าง
แผ่วเบาราวกับเสียงกระซิบ "อาจารย์...เข้าใจผิด...ใช้มัยคะ...มันไม่จริง
ใช้มัยคะ"

บทที่ 2

รถประจำทางแล่นตรงเข้ามาจอดที่ท่ารถช้ากว่ากำหนดไม่ถึงสิบ นาที หญิงสาวคิดว่ากระเป๋าสะพายเดินตามผู้คนลงมารับกระเป๋าเดินทางใบเชือกที่โหลดมาใต้ท้องรถ จากนั้นโบกรถรับจ้างให้ไปส่งยังโรงเรียนเอกชนที่น้องสาวเรียนอยู่

ร่างเพรียวเดินตรงไปยังอาคารหลังใหญ่ วิ่งขึ้นบันไดจากชั้นล่างสุดไปยังชั้นสี่ หญิงสาวชอบจนตัวโยนเมื่อมาหยุดยืนอยู่หน้าห้องที่มีป้ายตัวโตเขียนว่า 'ผู้อำนวยการ'

"มาแล้วเหรอเจ้าโอบ"

เจ้าของห้องเอ่ยปากทักทาย อาจารย์กำจร ใจสะอาดเป็นอดีตครูประจำชั้นของเธอเมื่อหลายปีก่อน ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการคนปัจจุบันและเป็นคนเดียวกับที่โทรศัพท์ไปบอกโอบอรุณเมื่อค่ำวานนี้

เมื่อตอนที่หญิงสาวรับโทรศัพท์ เธออยากจะหายตัวจากกรุงเทพฯ กลับถึงบ้านภายในเสี้ยววินาที แต่ในความเป็นจริงเธอทำไม่ได้เพราะยังมีงานที่รับไว้ในชั่ววันรุ่งขึ้นต้องรับผิดชอบ ส่วนงานป่วย อีกรางหญิงสาวโทรศัพท์ไปเคลียร์กับ 'แจ่มด' เจ้าของโมเดลลิ่ง แม้

จะโดนบ่นตามประสาสาวประเภทสองปากไว แต่สุดท้ายโอบอรุณก็ได้
รับอนุญาตให้ยกเลิกงานช่วงบ่าย โดยขอให้মনชญาเพื่อนสนิทไป
ทำงานแทน

"เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะคะอาจารย์"

"ใจเย็นๆ นะโอบ นิ่งลงก่อน ค่อยๆ พูดค่อยๆ จา"

อาจารย์กำจรเดินจากโต๊ะทำงานมาหยุดนั่งที่ชุดรับแขก โอบอรุณ
นั่งลงฝั่งตรงข้าม

"อาจารย์คะ หนูช็อกไปหมดแล้ว มันจะเกิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร
ในเมื่อน้องสาวหนู..."

"ไม่มีใครรู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เอ็งอลินไม่ยอมตอบอะไรทั้งนั้น
เอาแต่ร้องไห้"

โอบอรุณถอนหายใจ ลนเป็นหนูติดจิ้น มือไม่เผลอจะวางตรงไหน
ถูก

"แล้วหนูควรจะทำยังไงคะ" หญิงสาวยกสองมือกุมคีรีชะ "หนู
จับต้นชนปลายไม่ถูกเลย นิ่งรถก็คิดมาตลอดทาง แต่หัวสมองตื้อไป
หมด"

"ต้องหาตัวพ่อเด็กให้เจอ แต่งงานซะ เด็กที่เกิดมาจะได้มีพ่อ"

"แต่งงาน!!"

นี่เป็นเรื่องนอกเหนือความสนใจของหญิงสาวยุคใหม่วัยทำงาน
อย่างโอบอรุณ การแต่งงาน...เด็กสาวอายุสิบเจ็ด...อูแม่เจ้า

"ใช่ ถ้าไม่ยั้งจะปล่อยให้ห้องท้อโตโดยไม่แต่งงานรีไง"

"แล้วเรื่องเรียนล่ะคะ"

"ทางโรงเรียนจำเป็นต้องขอให้เอ็งอลินลาออก มันเป็นกฎ"

โอบอรุณช็อกไปอีกครั้ง เธอสู้อุตส่าห์ทำงานส่งน้องเรียนจนใกล้
จะจบมัธยมปลายอยู่แล้ว จู่ๆ จะให้ลาออกเพราะเกิดเรื่องบ้าๆ นี่
ขึ้นมาอย่างนั้นหรือ

"ไม่นะอาจารย์" หญิงสาวส่ายหน้าเสียงลั่นเครือ "หนูไม่ยอมให้
น้องโดนไล่ออกนะ"

"ครูให้เขียนใบลาออกเอง จะได้ไม่เสียประวัติ"

"แล้วมันจะต่างกันตรงไหนคะ มันก็คือเรียนไม่จบเหมือนกัน"

"โอบอรุณ ใจเย็นๆ นะ เรากำลังคุยกันแบบผู้ใหญ่ ตอนนี่เธอ
คือผู้ปกครองของเอื้องอลิน...อย่าลืม"

"หนูขอโอกาสให้น้องได้ไหมคะอาจารย์ แกยังเด็ก"

"มันเป็นกฎนะโอบ น้องเธอทำผิดก็ต้องยอมรับผิด"

คุณครูร้องขอตอบปฏิเสธด้วยน้ำเสียงแสดงความหนักใจ
อาจารย์กำจกรเอ็นดูโอบอรุณด้วยความที่เธอเป็นนักเรียนระดับแถวหน้า
ไม่ได้เรียนเก่งเลิศเลอ แต่ช่วยเหลือกิจกรรมของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ
งานไหนงานนั้นหากได้รับมอบหมายจะรับผิดชอบด้วยความเต็มใจ
ไม่เคยอิดออดบิดพลิ้ว

อีกทั้งในยามที่ธุรกิจของครอบครัวเธอยังรุ่งเรือง มารดาของ
โอบอรุณสนับสนุนเงินบริจาคให้โรงเรียนเป็นประจำ อาจไม่ใช่เงินก้อน
ใหญ่นัก แต่ก็มอบให้อย่างสม่ำเสมอและมอบด้วยความเต็มใจ
น่าเสียดายที่นางโชคร้ายได้สามีคนที่สองเป็นผีพ่นน ผลาญทุกอย่าง
แม้กระทั่งกิจการที่สามีเก่าทิ้งไว้ให้ กว่าจะสลัดปลิงที่คอยสูบเลือดสูบ
เนื้อตัวนั้นไปได้ก็แทบไม่มีอะไรเหลือ อัมพาลัมป่วยด้วยโรคมะเร็ง
และเสียชีวิตในเวลาอันรวดเร็ว ทั้งภาระหนักอึ้งไว้ให้ลูกสาวคนโตใน
วัยเพียงสิบเจ็ด นั่นคือการเลี้ยงดูเอื้องอลิน...น้องสาวต่างบิดาที่อายุ
ห่างกันถึงห้าปี

"เรื่องนั้นหนูไม่เถียงหรอกค่ะ น้องทำผิดจริง แต่อีกแค่เดือน
เดียวก็จะสอบปลายภาค อีกเพียงนิดเดียวก็จะเรียนจบแล้วนะคะ ถ้า
ต้องออกจากโรงเรียนตอนนี้อนาคตของหนูเอื้องจะเป็นยังไง ไม่ใช่แค่
หนูเอื้องคนเดียว แต่เขายังต้องดูแลลูกในท้องอีกนะคะ ถ้าไม่มีวุฒิ

ติดตัวจะทำงานอะไรได้"

อาจารย์กำจกรกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ไข่ว่าเขาจะใจไม่
ใส่ระกำ แต่กฎระเบียบของโรงเรียนก็ต้องรักษา ไม่อย่างนั้นเขาจะ
ปกครองคนลำบาก

"คลอดลูกแล้วค่อยไปเรียน กคน. เอาก็ได้ จบแล้วอยากต่อ
ปริญญาตรีก็ยังมีมหาวิทยาลัยเปิดที่เรียนทางไกลอย่าง มสธ.* เป็น
ทางเลือกที่ดีนะ อยู่บ้านเลี้ยงลูกไปด้วยเรียนไปด้วย อย่างนี้ดีกว่ามั๊ย"

ข้อเสนอนี้ดูเหมือนน่าสนใจ โรงเรียนหมดปัญหา ส่วนน้องสาว
ของเธอก็มีทางออกในอนาคต หากแต่โอบอรุณยังคงยืนยันgranความคิด
เดิม

"อาจารย์คะ กคน. กว่าจะเรียนจบไม่ใช่ง่าย ๆ นะคะ แล้วน้อง
หนูเหลืออีกแค่เดือนเดียว หนูขอความกรุณาเถอะนะคะ จะให้หนู
กราบก็ได้คะ อาจารย์ช่วยน้องหนูเถอะนะคะ"

หญิงสาวเลื่อนตัวจากเก้าอี้ไปนั่งแทบเท้าผู้อำนวยการที่พื้นพรม
ทำท่าจะกราบจริงๆ

"โอบอรุณ...เธอไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้อ"

ร่างตัวมรีบเข้าไปจับมือเรียวสวยก่อนที่จะกราบลงไปกับพื้น
ผู้อาวุโสถอนใจเฮือกใหญ่แสดงถึงความหนักใจ แต่เมื่อสบสายตา
อ่อนหวานของลูกศิษย์ก็แทบจะอ่อนเป็นขี้ผึ้งลงไป

"ครูไม่รับปากนะ แต่จะพยายาม"

แม้ความหวังจะมีเพียงริบหรี่ แต่โอบอรุณก็ยังแอบหวังว่า
น้องสาวจะได้รับความเมตตา

โรงเรียนดาวเรืองบุญล้อมเป็นโรงเรียนเอกชนที่จัดการเรียนการ
สอนตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ชื่อโรงเรียน

* มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เป็นมหาวิทยาลัยเปิด จัดการเรียนการสอนแบบทางไกลเป็นหลัก

มาจากผู้ก่อตั้งคือนางดาวเรืองและนายบุญล้อมคหบดีของจังหวัดที่ประสงค์จะเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้กับเด็กๆ ในจังหวัดที่ไม่สามารถสอบเข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐ โดยมีโรงเรียนเอกชนเป็นสถานที่รองรับ แม้ค่าใช้จ่ายจะสูงกว่า แต่การันตีว่าคุณภาพทางการศึกษาที่ได้รับจะเป็นไปตามมาตรฐาน

ด้วยความที่มีนักเรียนจากหลายอำเภอเข้ามาเรียน รวมทั้งนักเรียนจากจังหวัดใกล้เคียงก็มีไม่น้อย ทายาทผู้ก่อตั้งในรุ่นที่สองคือคุณนายล้อมเดือน พิชิตเพิ่มพงษ์จึงสร้างหอพักนักเรียนหญิงและนักเรียนชายไว้รองรับเด็กที่ไม่ต้องการเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง โดยมีการบริหารจัดการหอพักทั้งระบบรักษาความปลอดภัย โรงอาหารและบริการซักรีดเสื้อผ้า เรียกได้ว่าสะดวกสบายเหมือนอยู่บ้าน

ระบบรักษาความปลอดภัยด้วยการใช้ศัลยกรรมทำให้การเข้าออกออกในไม่ใช้เรื่องง่าย หากมีญาติมาเยี่ยมนักเรียนจะต้องลงมาจับพร้อมลงบันทึกลงเอาไว้ ไม่อนุญาตให้บุคคลต่างเพศเข้ามาในตัวอาคารเกินกว่านั่งคุยที่บริเวณล็อบบี้ ถ้าเป็นญาติหรือเพื่อนเพศเดียวกันสามารถลงชื่อแล้วขึ้นไปที่ห้องนอนของนักเรียนได้ แต่ห้ามค้างคืน

เอื้องอลินนั่งกอดเข่าอยู่บนเตียงนอน คราบน้ำตาที่สองแถมเพ็งเหือดแห้งไป แต่จู่ๆ น้ำตาก็ไหลออกมาอีกพร้อมเสียงสะอื้นในวินาทีที่นายแพทย์เจ้าของไข้แจ้งให้ทราบว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ เด็กสาวรู้สึกราวกับถูกปั้นจั่นยักษ์ทับลงมาจากนหวัระเบิด ร่างกายแหลกเหลว และหัวใจ...แหลกสลาย

ความหวาดกลัวจับชั่วหัวใจบังเกิดขึ้นนับจากนั้นจนบัดนี้ เอื้องอลินไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าคุณครูที่ต้อง...ครูประจำชั้นของเธอที่รับเป็นผู้ปกครอง เขาหน้าเงื่อนอย่างเห็นได้ชัดเมื่อรู้เรื่องจากปากคุณหมอบต้องแบกหน้าอับอายทั้งหมดและพยาบาลเพราะลูกศิษย์ท้องในวัยเรียนมันเป็นความผิดของเธอเอง ผิด...ที่ใจง่าย ไม่คิดหน้าคิดหลัง

จนต้องเผชิญปัญหาหนักหน่วงอย่างที่เบ็นนอยู่ในเวลานี้

เหลือเวลาอีกเพียงเดือนเดียวก็จะถึงช่วงสอบปลายภาค แต่เธอตั้งครุภรณ์ขึ้นมาตอนนี้เป็นเรื่องผิดระเบียบของโรงเรียน เธอจะถูกไล่ออก ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอจะทำยังไงต่อไป แล้วเพื่อนๆ ที่โรงเรียนจะคิดกับเธออย่างไร ทุกคนรู้จักเอ็งอลินในฐานะเด็กนักเรียนหญิงที่สุภาพเรียบร้อย ไม่เคยประพฤติตนเสียหาย แต่กลับกลายเป็นว่าเธอคือคนที่ตั้งห้องตั้งแต่งเรียนไม่จบ ไม่สมกับที่ใครๆ เคยชื่นชมช่างน่าอัศจรรย์...

แล้วอย่างนี้เธอจะพบหน้าผู้คนที่ได้อย่างไร...

มือเรียวสวยของสาวน้อยวัยสิบเจ็ดลูบเบาๆ ที่หน้าห้อง เธอเพิ่งสังเกตตัวเอง... หน้าห้องที่เคยแบนราบเริ่มมีรอยย่นขึ้นมา ความจริงรอยย่นนั้นมีเพียงนิดเดียว มองไม่เห็นเสียด้วยซ้ำ แต่ด้วยความหวาดระแวงทำให้เธอรู้สึกเหมือนมันใหญ่โต เน้นนูนออกมามากมาย เอ็งอลินไม่กล้าไปโรงเรียน ไม่กล้ามองหน้าใคร กลัวว่าคนอื่นจะรู้ แล้วเธอจะกลายเป็นตัวประหลาด เป็นคนเหลวในสายตาทุกคน

เอ็งอลินถามตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่าเธอจะสามารถอดทนแบกรับสายตาที่มองดูเธออย่างเยาะเย้ยเหยียดหยาม หรือแม้แต่ส่มเพศเวทนาได้ไหม

ถ้าถูกคลอดออกมาแล้วเธอจะเลี้ยงเขาอย่างไร เธอไม่มีเงิน ไม่มีอาชีพ ต้องออกจากโรงเรียน ใครจะจ้างเด็กผู้หญิงที่เรียนไม่จบ ใครจะรับเธอเข้าทำงาน เธออาจจะต้องไปรับจ้างตามร้านอาหาร ล้างจาน ร้องเพลง หรือทำอะไรดี แล้วถ้าเธอต้องทำงาน...ใครจะเลี้ยงลูก

สารพัดคำถามประดังเข้ามาในหัวตั้งแต่เมื่อวานจนถึงวันนี้ ไม่มีเวลาไหนที่เอ็งอลินสามารถหยุดคิดถึงอนาคตอันมืดมนของเธอได้ สาวน้อยปาดหน้าตา...จะทำอย่างไรดี...

จะทำอย่างไรดี...

โธ่!! ปวดหัวเหลือเกิน

หลังจากที่พบอาจารย์กำจรแล้ว โอบอรุณมาหาน้องสาวที่หอพัก ตั้งใจว่าจะต้องคุยกันให้รู้เรื่องว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เอื้องอลินตั้งท้องกับใคร แล้วจะจัดการชีวิตตัวเองอย่างไร

เจ้าหน้าที่ต่อสายโทรศัพท์ภายในแจ้งให้เอื้องอลินรับทราบว่ามีญาติมาพบ เมื่อปลายสายอนุญาตให้ขึ้นไปพบด้านบนได้ โอบอรุณจึงกดลิฟต์เรียกหมายเลขห้าซึ่งเป็นชั้นบนสุดของหอพักแห่งนี้

เอื้องอลินเดินมาเปิดประตูให้พี่สาวด้วยอาการเซื่องซึม เมื่อพริตตี้สาวเข้ามาในห้องก็กอดน้องสาวเอาไว้แน่น เอื้องอลินอยากกอดตอบพี่สาวสักครั้งเพราะในเวลานี้เธอรู้สึกว่าเหงาและต้องการที่พึ่งอย่างที่สุด หากแต่ในใจก็ยังต่อต้าน กำแพงที่ถูกสร้างขึ้นมาทีละน้อยในช่วงหลายปีมานี้ทำให้เธอได้แต่เพียงยอมให้พี่สาวกอดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินหนีไปนั่งหงอยอยู่มุมห้อง

"พี่รู้เรื่องหมดแล้วนะหนูเอื้อง บอกพี่ได้มั้ยว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร"

โอบอรุณเดินตามมานั่งลงตรงหน้า

"เอื้องอยากอยู่คนเดียว"

เด็กสาวที่เพิ่งรู้เมื่อวานนี้ว่าตัวเองกำลังจะเป็นแม่คนเดียวเสียงเย็นซา ทั้งสองเป็นลูกแม่เดียวกันแต่คนละพ่อ ครั้งหนึ่งเอื้องอลินเคยรักพี่สาวของเธอมาก แต่มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ความสัมพันธ์ของสองพี่น้องต้องเปลี่ยนแปลงและสิ้นคลอน

"เราต้องพูดกันให้รู้เรื่องก่อน มันเกิดขึ้นได้อย่างไร พ่อเด็กอยู่ไหนทำไมมันไม่โผล่หัวออกมา"

"เอื้องอยากอยู่คนเดียว" น้องสาวยังคงย้ำประโยคเดิมราวกับแผ่นเสียงตกร่อง

"หนูเอื้อง หันมาพูดกับพี่"

เอื้องอลินยังคงนั่งนิ่ง กอดเข้าซบหน้าอยู่อย่างเดิม โอบอรุณ เอื้อมมือไปแตะที่ไหล่ น้องสาวสะบัดหนีสุดแรง

"อย่ามายุ่ง"

"หนูเอื้อง นี่มันเรื่องใหญ่ เรื่องคอขาดบาดตายนะ ไม่ใช่เด็ก เล่นขายของ เธอจะมาเป็นเด็กๆ ไม่รู้จักโตแบบนี้ไม่ได้ โตจนจะเป็น แม่คนอยู่แล้วนะ มาทำตัวอ่อนแอแบบนี้มันใช้ได้ที่ไหนกัน"

พี่สาวเปล่งเสียงดังด้วยความหงุดหงิด เธอพยายามพูดติดกับน้อง ที่ผ่านมาก็ทำติดกับน้องทุกอย่าง แต่ไม่เคยได้รับการปฏิบัติที่ดีตอบแทน เลยสักครั้ง

"ใช่สิ เอื้องมันเด็กไม่ดี อ่อนแอ ไม่รู้จักโต ไม่ได้เรื่องอะไร สักอย่าง จะไปเก่งเหมือนพี่โอบไต่ยังไง"

"ทำไมพูดแบบนี้" โอบอรุณตกใจกับคำพูดประชดประชันของ น้องสาว ไม่คิดว่าน้องจะมีความคิดกับเธอเช่นนี้ "พี่ไม่เคยคิด..."

"พี่คิด" เอื้องอลินตะคอกเสียงดัง "พี่เหนือกว่าเอื้อง พี่เกลียด พ่อของเอื้องเพราะพ่อมาแย่งแม่ไป พี่เกลียดพ่อก็เลยเกลียดเอื้องด้วย ใช่มั้ยล่ะ"

"ไม่นะ ไม่ใช่เลย" โอบอรุณพยายามจะอธิบาย แต่น้องสาวต่าง บิดาไม่ยอมเปิดช่องให้

"แล้วพี่ให้แม่ไล่พ่อทำไม พ่อต้องออกจากบ้านไป ที่เอื้องต้อง เป็นแบบนี้ ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ก็เพราะพี่"

"หนูเอื้อง...พี่ไม่เคยทำแบบนั้น ใครเอาความคิดบ้าๆ มาใส่หัวเธอ"

"ไม่มีใครทั้งนั้นแหละ"

"ไม่จริง น้ำสุพลใส่มั้ย เขาบอกเอื้องแบบนี้ใส่มั้ย แล้วเอื้องก็เชื่อ"

"พี่หาว่าพ่อโกหกทั้งนั้นหรือ"

"แต่พ่อของเอื้อง..." โอบอรุณหยุดคำพูดไว้เพียงเท่านั้น ไม่อยาก

พูดถึงคนเลวๆ พรรคนั้นให้เป็นที่เสียดปาก ที่สำคัญ...ไม่ยอมให้ห้องต้องเสียใจที่มีพ่อแบบนั้น "ช่างเถอะ พี่ไม่อยากจะฟ้องอะไรอีก"

"พี่ไม่อยากจะฟ้องพี่เพราะพี่เป็นฝ่ายผิด ยอมรับมาซะเถอะ" เอื้องอลินสรุป "เพราะพี่โอบ เอื้องถึงอ่อนแอ ทำอะไรก็ได้ มีบ้านหลังใหญ่ก็ต้องเอาไปให้คนอื่นเช่า ตัวเองต้องมาอยู่หอพักห้องเช่ารูกุหนุมันใช่หรือ ที่พี่ทำมันถูกแล้วหรือ"

"เราเคยคุยกันแล้วนะเรื่องบ้าน...ให้คนอื่นเช่าเรามีรายได้ประจำ อยู่หอพักของโรงเรียนหนูเอื้องก็ปลอดภัย มีเพื่อน มีครูดูแล พี่ไปเรียนไปทำงานที่กรุงเทพฯ อย่างน้อยก็สบายใจที่น้องสาวไม่ต้องอยู่บ้านคนเดียว"

โอบอรุณพยายามอธิบายแต่ก็ไม่เป็นผล

"หรือ ไม่ใช่อยากไปอยู่กรุงเทพฯ คนเดียว ทำงานแต่งตัวสวยแล้วกดหัวห้องตัวเองไว้ที่บ้านนอกนี้หรือไง"

จาด!!

เสียงฝ่ามือกระทบใบหน้า ตามมาด้วยน้ำตาของสองสาวที่ไหลริน แทบจะพร้อมกัน

โอบอรุณมือไม้สั่น ตกใจที่ตัวเองใช้อารมณ์กับน้อง ที่ผ่านมาต่อให้เอื้องอลินกวนประสาทต่อล้อต่อเถียงแค่ไหน เธอก็ไม่เคยขาดสติถึงกับทำร้ายน้องแบบนี้

"หนูเอื้อง พี่ขอโทษ พี่ไม่ได้ตั้งใจ" พี่สาวพูดเสียงเครือ แต่อีกฝ่ายหาได้รับรู้ไม่ ความโกรธและอคติที่สะสมมาบังตาเอื้องอลินให้มองเห็นพี่สาวเป็นศัตรู

"อย่ามาอยู่กับเอื้อง เอื้องเกลียดพี่โอบ เกลียดที่สุด"

เอื้องอลินวิ่งออกไปจากห้อง โอบอรุณรีบวิ่งตามออกมา แต่ก็ไม่ทันประตูลิฟต์ที่เพิ่งปิดลงไปแค่เสี้ยววินาที หญิงสาววิ่งลงบันไดหนีไฟจากชั้นห้า สี่ สาม สอง จนมาถึงชั้นล่างสุดเพียงเพื่อพบกับ

ความว่างเปล่า...

ฮอนด้า ซีอาร์วี สีน้ำเงินเข้มกำลังเคลื่อนตัวผ่านสะพานข้าม
สระน้ำขนาดใหญ่กลางสวนสาธารณะ ต้องชนะเพ็งเสร็จจากการวิ่ง
ออกกำลังกายและกำลังขับรถกลับบ้าน ตามปกติยามค่ำเช่นนี้ไม่ค่อย
มีใครเดินเล่นกันในโซนสะพานนี้มากนักเพราะค่อนข้างมืด ส่วนใหญ่
จะไปอยู่ฝั่งสวนด้านหน้าซึ่งมีแสงไฟสาดส่องสว่างมากกว่า เนื่องจาก
มีสนามเทนนิสและบาสเกตบอลกลางแจ้งไว้ให้เล่น

ชายหนุ่มมองเห็นเงาตะคุ่มๆ ของใครบางคนเดินอยู่ตรงกลาง
สะพาน จู่ๆ ร่างนั้นก็หยุดยืน สองมือเกาะราวสะพานเอาไว้
ต้องชนะขมวดคิ้วเมื่อเห็นร่างนั้นทำท่าเหมือนกำลังปีนขึ้นไป
บนราวสะพานนี่นะ จะปีนขึ้นไปเพื่อ?

ชายหนุ่มมีเวลาคิดเพียงเท่านั้นเพราะแวบหนึ่งที่เขามองเห็น
เลี้ยวหน้า คนที่กำลังปีนราวสะพานอยู่เหมือนใครบางคนที่เขารู้จัก
เฮ้ย!! ไม่นะ...อย่าทำอะไรบ้าๆ อย่างนั้น
"เอ็งอลิน!! อย่างนะ อย่า!!!"

เขาตะโกนก้องสุดเสียง กดแตรรถแข่งจนเสียงดังไปทั่วบริเวณ
ปรี๊นหนน...

เสียงบีบแตรและแสงไฟที่สาดส่องไปหน้าทำให้ร่างเล็กนั้นหยุด
ชะงัก เธอยกมือขึ้นบังแสงที่ส่องเข้าดวงตาอันเป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น
โดยอัตโนมัติ ต้องชนะวิ่งลงจากรถไปรวบร่างนั้นไว้แล้วพาออกจาก
ราวสะพานโดยเร็ว

"เอ็งอลิน เป็นบ้าอะไรหา!!"

เขาตะปบไหล่เจ้าหล่อน ตะโกนเสียงดังลั่น ทั้งโกรธทั้งเป็นห่วง
ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกไหนมีมากกว่า แต่ในตอนนี้อยากตียัยเด็กบ้านี้ให้
สาแก่ใจซะเหลือเกิน

"ครูมาช่วยหนูไว้ทำไม หนูอยากตาย ชื่อ..." เอ็งอลินน้ำตาไหล ร้องไห้ราวกับเด็กเล็กๆ

"เด็กโง่เอ๊ย ตายแล้วได้อะไร เธอไม่ได้ฆ่าตัวเองเพียงคนเดียวนะ เธอกำลังจะฆ่าลูกในท้อง รวมทั้งฆ่าคนอื่นอีกมากมายที่เขารักเธอ รู้มั๊ย"

เด็กสาวปล่อยโฮออกมาด้วยความอัดอั้นในหัวใจ ลับสนไปหมด ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป

ต้องชนะได้แต่ถอนหายใจ มองดูลูกศิษย์ที่ก้าวผิดพลาดถล่มถล่มไปแล้วอย่างซึ้งใจ เขาจะอย่างไรกับเรื่องนี้ดี

สำหรับ 'โอบอรุณ' สายเลือดเดียวกันที่เหลืออยู่บนโลกนี้มีเพียง 'เอื้อออลิบ'
น้องสาวต่างบิดา แม่หนูเอื้ออจะเอ็นชากับทำตัวเหินห่างแค่นั้น แต่เธอก็รัก
สุดกับवान ทำทุกอย่างให้ได้เสมอมา ขอแค่หนูเอื้อออยู่สุขสบายดี
กว่าคำอธิษฐานนี้ก็ไม่เป็นจริง เมื่อข่าวที่ทำให้หญิงสาว
ต้องกลับบ้านเกิดกะทันหันคือน้องสาววัยมัธยมเกิดตั้งครรภ์!

ในวันที่พบท้าวตัน สอพี่น้องผู้ซึ่งไม่เหลือใครกลับมีคนคนหนึ่งยื่นมือเข้ามา
'คุณครูพี่ต๋อง' ผู้บอกว่าตัวเองคือครูประจำชั้น เขาช่วยปิดเป็นความลับ
รับผิดชอบเรื่องฝากครรภ์ หากสถานที่ให้ว่าที่คุณแม่วัยใสได้พักพิง
ในใจจะคอยปลอบประโลมและให้กำลังใจเธอไปพร้อมกัน
ด้วยวิธีพิเศษเฉพาะตัวคือคอยก่อกวน หาเรื่องชวนทะเลาะ!

แม่บุคลิกไม่ให้อะไร แต่ชายหนุ่มมาดเซอร์กลับเต็มเปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณความเป็นครู
เรื่องขอหนูเอื้ออเป็นจุดเริ่มต้นให้คนคนหนึ่งลุกขึ้นมาเคลื่อนไหว
หัวใจเปลี่ยนแปลงสังคม เส้นทิวสายนี้ไม่ได้สะดวกสบาย
แต่เพราะมีเธอร่วมเดินไปด้วยกัน จึงมีแรงใจที่จะก้าวต่อไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง

๗๖๖๖๖๖

ISBN 978-616-06-1263-5

9

786160 612635

ราคา 209 บาท